

vil Hensigten dermed dog ikke kunne opnaaes, thi Meningen er vel, at Beskatningen derved skal komme til at falde forholdsviis ligelig, men det vil ikke kunne skee, naar der uden et noiere Bessendiffaab til de locale Forhold skal tages Bestemmelse derom, saa vil den netop blive ulige. Derimod troer jeg, at der kan opstilles visse Regler, hvorefter man kan gaae; Afgiften kan saaledes, og det forekommer mig at være temmelig hensigtsmæssigt, bestemmes efter den Klasse af Veie, hvorved slige Kroer paa Landet ere beliggende, og altsaa sættes forskjelligt, eftersom det er Statsveie eller Amtsveie eller Sogneveie. Det er en Maalestok, hvorefter Færdslen kan bedømmes, og altsaa ogsaa den Indtægt, der kan have af Bedriften, men det maa dog i alt Fald nærmest overlades til de lokale Autoriteter. Dertil kommer endelig ogsaa, forsaavidt man nemlig vil overlade Bevillingsmyndigheden til Indenrigsministeren, at man i den senere Tid har udøvet denne Myndighed paa en meget uheldig Maade i Indenrigsministeriet, fordi man, og det er jo ganske rigtigt, har villet, at saadanne Privilegier skulle være aldeles personlige; jeg anseer det, som sagt, for fuldkommen rigtigt, at man holder derpaa, naar det kun ikke skeer i den Grad, at det derved umuliggjøres, at de fornødne Bygninger, som høre til et saadant Etablisement, kunne blive opførte, og man kan vel vide, at en Leier paa visse Aar af et saadant Krohold ikke kan falde paa at opføre de Bygninger, der ere nødvendige, naar Kroen eller Gæstgiveriet skal være i en saadan Stand, at det kan være istand til tilbørligen at betjene de Rejsende. Endelig er der endnu et Punkt, som vel er blevet berørt, men som jeg dog kunde ønske at omtale med et Par Ord, og det er Afstillelsen mellem den frie og den bundne Næring. Efter Lovforslaget er det Meningen, at hvad der er fri Næring skal bestemmes efter, hvad der paa hvert enkelt Sted er Skif og Brug. Det synes nu meget tiltalende, at Enhver beholder den Frihed, som han paa det Sted, hvor han boer, er vant til, men for det Første er det dog meget vanskeligt at konstatere ethvert Steds Skif og Brug, og dernæst maae vi ogsaa erindre, at Loven ikke skal være for et enkelt Steds Beboere, men for Alle. Jeg troer derfor, det

vil være meget uheldigt at indføre en forskjellig Begrændsning paa de forskjellige Steder i Landet; det vil medføre, at vi ville faae ligesaa mange forskjellige Lovgivninger i saa Henseende i Landet, som vi have Amtsraad og Kjøbstads-Communalbestyrelser. Den Mand, som boer i den ene By, veed ikke, om han kan flytte hen og drive den samme borgerlige Næring i en anden By, thi han veed ikke, om den har samme Reglement. Jeg vil indrømme, at det er meget vanskeligt eller endog umuligt at opstille Alt, hvad der skal være fri Næring, men det er dog ingen Grund til at lade være at opstille, hvad der skal være bunden Næring, og saa kan man bestemme den frie Næring derved, at det er al den Næring, der ikke er bunden, og hvad der indbefattes under den bundne Næring maa, troer jeg, være eens over hele Landet. En anden Bestemmelse, som indeholdes i Loven, og som jo vistnok, saaledes som Loven er anlagt, kun vil faae Anvendelse i Dvergangsperioden, det er Bestemmelserne i § 19, om Grændserne mellem Haandværkslaugene, at Spørgsmaal derom skulle afgjøres efter Lov og Sædvane. Nu vil jeg gjerne spørge om, hvad det er for en Lov, her menes; jeg veed ikke, at der eksisterer andre Love i saa Henseende end de almindelige Laugsartikler for de forskjellige Professioner, og derved skeer der altsaa den Indskrænkning, at de Forandringer i Maaden at arbejde paa, som Tidens Udvikling fører med sig, ikke kunne anvendes af Nogen, thi det kan ikke siges at være Sædvane, naar det er noget Nyt, og de almindelige Laugsartikler kunne naturligtviis ikke have taget noget Hensyn til den senere Udvikling. Jeg troer altsaa, det er en temmelig vag Bestemmelse, som det er ligesaa godt at lade falde.

C. A. F. Christensen: Da denne Sags Behandling har medtaget endeel Tid, er det mig kjært, at jeg kan yttre mig i Korthed, saa meget mere som det, der er udtalt fra forskjellige Sider, saavel for som mod Loven, er gaaet saa meget i det Enkelte, at man vanskeligt kan stille sig et nogenlunde klart Billede deraf, førend de forskjellige Uendingsforslag fremkomme og orientere. Jeg skal i Almindelighed